

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרצה שלום ארוש שליט"א פרשת | וישב | כג בסלו תשע"ט (01/12/18) | גליון 598

הדרך אל השלווה

בזמן הניסיון? אמנם למדנו שאסור להתייחס ולפול, אבל מה כן לעשות כדי להתרומם מהנפילה וכדי להפוך את הירידה לעליה ולהתחזק באמונה?

והתשובה פשוטה מאוד: כאשר אתה בניסיון – אתה במלחמה. אתה נלחם עם היצר הרע. והגמרא אומרת שאם הקדוש ברוך הוא לא יעזור לך, לא תוכל לו. לכן מה שאתה צריך לעשות זה פשוט לברוח אל ה'. בָּרַח אל ה' ותגיד לו: 'ריבונו של עולם אתה תילחם בשבילי. תן לי את הכוחות. אני נמצא במלחמה על האמונה. קרה מה שקרה. הגבתי איך שהגבתי. עשיתי מה שעשיתי. עכשיו אני בורח אליך וחוזר אליך. אני צריך אמונה. תן לי אמונה. גם אמונה מקבלים רק ממך. רחם עלי ותן לי אמונה.' ועצם זה שאתה בורח לה' אחרי הנפילה – זה מעיד כאלף עדים שאתה כן מאמין, ואדרבא האמונה שלך היא במדרגה הרבה יותר גבוהה משל אחד שאין לו ניסיונות.

קָלֵב יָם מבלה את מרבית זמנו בים והוא שוחה כמו דג במים, ולמרות זאת חז"ל אומרים שבמהותו הוא יצור יָבִשְׁתִּי, ומדוע? כי כאשר רוצים לצוד אותו הוא בורח אל היבשה! מכאן לומדים דורשי רשומות שכאשר אתה בורח אל ה', זה מראה שאתה באמת שייך לה' ולאמונה ולא משנה מה עשית ומה עבר עליך.

ואצלנו כל יום ויום בפני עצמו הוא מלחמת אמונה חדשה, ואנו חייבים לברוח אל ה' בכל יום מחדש. לכן אנו חייבים פגישה יומית עם הקדוש ברוך הוא, פגישה של לפחות שעה שבה אתה מספר לה' כל מה שעבר עליך ומבקש אמונה בכל החזיתות וההתמודדויות שבהן אתה מתמודד. בלי זה, איך אפשר לעמוד בניסיונות או לקום ולהתחזק מתוך הניסיונות?

בלי שעה התבודדות אין לאדם כל סיכוי לעמוד במלחמה. כולנו נמצאים במלחמה אבל ישנו הבדל גדול בין אחד לחבירו. יש אחד שכבר נכנע מזמן, ויש אחד שנלחם מלחמה חסרת סיכוי והוא לא מבין למה הוא לא רואה שינוי בחיים, אבל יש אחד שבורח לה', ובמקום להילחם הוא מבקש מה' שילחם

שלווה לעבוד את ה' ולעסוק בתורה כפי שעשה בצעירותו. מה הבעיה בזה?

אלא לומדים מכאן שזו לא התורה שה' יתברך רוצה. ה' לא רוצה שנלמד תורה ואמונה ונעבוד אותו מתוך שלווה. זו לא התורה של העולם הזה אלא זו תורה ששייכת לעולם הבא. בעולם הזה ה' אוהב תורה מתוך קשיים וניסיונות, כאשר המוח טרוד בקשיי הפרנסה, וצריכים לרוץ לבנקים ולבקש משכנתא, ולאסוף את הילדים מהגנים, ולהתעסק עם תקלות ובעיות וסכסוכים ומחלות ומתוך כל זה מתחזקים באמונה ולומדים תורה ועובדים את ה' – זו התורה שה' רוצה!

וכמו שלמדנו, ברגעי הניסיון קשה מאוד להחזיק באמונה, הלב מתמלא בצער ובתסכול בפחד ובכעס – אבל הנחת רוח האמתית לה' יתברך היא שמתוך הניסיון מתעוררים ומתחזקים באמונה. כי אין מה להשוות בין אדם שעובר ניסיונות ומתחזק לעבוד ולהילחם לבין אדם צדיק ככל שיהיה שיושב בשלווה.

אבל כאן נשאלת השאלה הגדולה: מה עושים בזמן הניסיונות? איך עובדים נכון? איך מתחזקים באמונה

לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישב בשלווה בעולם הזה?!

ולכאורה יש כאן שאלה קשה, מה הבעיה ברצון של יעקב? למה לא לקבל קצת שלווה?

הרי מדובר ביהודי בן מאה ושמונה שעבד קשה ועבר ניסיונות ומלחמות כמו שלא ראינו ולא שמענו מעולם. הרבה נרדפים היו בעולם, אבל אדם שנרדף כבר מהבטן – זה חידוש שלא היה. כל ימיו חי במלחמות. כל ימיו עבד עד כלות הכוחות. בבית המדרש של שם ועבר הוא לא ישן ארבע עשרה שנים רצופות. בבית לבן לא נח ולא שקט עשרים שנה. הוא התמודד עם הקליפות הקשות ביותר בעולם, עשיו ולבן, והכניע אותן. ולא רק שלא נפל, אלא עבר הכול בשלימות, שלם בגופו ובתורתו, ויצא ברכוש גדול בגשמיית וברוחניות. והניסיונות לא נגמרו – הוא עבר ניסיון קשה עם דינה ואחר כך קבר את אמו ואת אשתו רחל.

וסוף כל סוף הוא מגיע בחזרה לארץ ישראל לאביו הקשיש, יצחק אבינו, והילדים כבר גדולים ומה הוא בסך הכול רוצה? הוא מבקש רק קצת

שבוע שעבר התחזקנו בנקודה מאוד יסודית והיא שאסור להיבהל ולהתבלבל מהניסיונות – אלא לדעת שהם חלק בלתי נפרד מסולם העלייה. החיים יפים ומתוקים, אבל אין לנו מה לצפות שהכול ילך חלק. ואם נפלת, אל תתבלבל, אל תחשוב שאין לך אמונה, אלא תחשוב איך אני מחזק את עצמי באמונה במצב הזה.

על ידי ההבנה הזו הקשיים והניסיונות בונים אותנו ומקדמים אותנו ודווקא הם נותנים לנו את הטעם בחיים. כי טעם החיים הוא האמונה, וכל עוד האדם נמצא בעולם הזה, עליו להילחם על האמונה ולהשיג טעמים חדשים ומתיקות חדשה בקשר שלו עם הקדוש ברוך הוא. הרצון לשקט ושלווה לחיים רגועים וחסרי ניסיונות – זה רצון לא מציאותי. לא משנה מה עשית ולא משנה מה כבר עבדת ובכמה ניסיונות כבר עמדת – אם אתה בעולם הזה, אתה צריך להתקדם ולכבוש פסגות חדשות.

בפרשת השבוע אומרים חז"ל: "ביקש יעקב לישב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישב בשלווה, אומר הקב"ה, לא דיין

בס"ד בר"ה

◀ הזמנת כבוד ▶

להדלקת נרות חנוכה

בקבר שמואל הנביא

◀ עם הרב שלום ארוש ▶

לפרטים:

02-5308000

בשעה

17:00

כ"ו כסלו

04/12/18

יום

שלישי

הצדיק והאחדות הפשוט

מספרת לנו התורה שישאל אהב את יוסף מכל בניו, ליוסף יש משהו מיוחד שאין לשאר אחיו יש לו את הכח לאחד הפכים, את בני הגבירות עם בני השפחות, את מלך מצרים עם אחרון עבדיו, את העשירים עם העניים, את החכמים עם ההמוניים, יוסף מייצג את 'האחדות הפשוטה שבכל הפעולות המשתנות'. לכן יעקב עושה לו כתונת פסים, להורות שליוסף אין פס מיוחד, הוא לא רק קו אחד, הוא כלול מכל הפסים, לפיכך בכוחו להאיר לדרי מעלה ולדרי מטה, לספרדים ולאשכנזים, ליהודים ולגויים, ללבנים ולשחורים, על כן כלל ישראל נקראים על שמו, כמאמר הכתוב "עדות יהיוסף שמו". וזה שפותח הרמב"ם את חיבורו על תורת נפש האדם במילים "דע כי נפש האדם אחת היא ולא פעולות חלוקות" להורות על הכח האחדותי שבנפש. כל כוחות נפשו הם חלקים מנפש אחת. באדם אומנם כוחות ורצונות שונים, אך כולם נובעים מבחינת יוסף המושל בכל ארץ מצרים, בכל חלקי הגוף, וכל רבדי הנפש. כי האדם הוא גם השכל שלו וגם מערכת העיכול שלו, אך מערכת

העיכול והרביה אינה נפרדת משכלו, ולכן למרות הדמיון שבין מערכת העיכול שלנו לזו של בעלי החיים, יש ביניהם כמה הבדלים מהותיים, שהרי בני אדם צריכים שמאכליהם יהיו מבושלים טעימים ואסתטיים, ובעלי חיים אוכלים מזונם כמו שהוא, הם לא זקוקים לתיבולים ואין להם שום עניין באסתטיקה, וזה בגלל שמערכת העיכול שלהם קשורה לתפיסת המציאות המוגבלת שלהם, ואילו אצלנו מערכת העיכול קשורה אל הנשמה, ונשמת האדם בוחנת את המציאות בששה רבדים, רובד האמת והשקר, הטוב והרע, הנאה והמכוער, וכל הרבדים האלה הם כח אחד המייחד רק את האדם, את הכח האחדותי שלו, ולכן הוא לא יכול לאכול כמו שאר בעלי החיים, כי אצלו הבטן מחוברת לשכל, והשכל לצלם אלוהים שבקרבו. על פי תובנה זו שנפש האדם אחת היא נוכל להבין מדוע ככל שהדבר כולל בתוכו יותר פרטים כך אנחנו אוהבים אותו יותר, דבר הבא לידי ביטוי במראות בריחות בצלילים בטעמים ובכל תחומי חיינו. ככל שהדבר מאחד בתוכו יותר פרטים כך הוא יותר מרתק אותנו. לדוגמה - נוף יפה, כשאדם עומד במקום גבוה ומתבונן על הנוף הוא

מתפעל מאד, וכשהוא יורד למטה זה פחות מרשים אותו, כי כשהוא היה למעלה, הוא תפס יותר פרטים כיחידה אחת, הריבוי נעשה אחד, וזה מזכיר לו את האחד שבקרבו. גם כשאדם רואה ציור יפה, האחדות הנובעת ממכלול הפרטים היא שמרתקת אותו, אם יראה כל צבע בנפרד זה פחות ירשים אותו. זה גם הטעם שכאשר מביאים למישהו פרחים משתדלים לערב כמה שיותר צבעים, מתוך ידיעה ששילוב הצבעים הוא שמרני לו את הלב, אם יראה כל פרח בנפרד פחות יתפעל. אותו דבר בעניין יצירות מוסיקליות, השילוב של ריבוי הכלים והמקצבים הוא שמענג את נפשנו, כשאנו שומעים כלי נגינה בודד הוא פחות מרשים אותנו מאשר כשהוא משולב בעוד כלים. יסוד האחדות שבנפש שלנו בא לידי ביטוי גם באכילה, בן אדם אוהב לאכול דברים משולבים, וככל שהדבר כולל בתוכו יותר פרטים, ויש בשולחנו יותר צבעים, זה ערב לו יותר. כללו של דבר, 'נפש האדם אחת היא', וכל מה שמזכיר לה את האחדות הזאת ערב לה יותר, לכן אנחנו אוהבים לאהוב, כי אהבה היא אחדות, ועל זה אהב ישראל את יוסף מכל בניו, כי יוסף הזכיר לו את האחדות הפשוט שבכל הפעולות המשתנות שבמציאות.

נהגו אנ"ש לקבוע בגדי שבת בעת הדלקת נר חנוכה. (שיש"ק ד-רנב).

אמרו בגדיחותא, עוד סבה יש לנו לשמור בחג החנוכה, מחמת שאפשר לקחת אז לישון מוקדם יותר מכל יום, ובכך להקדים יותר בקימת חצות לילה. (שם ד-רנב)

בימי החנוכה היו נוהגים לקרוד מעט אחר מעריב, ובהרגלם בכל השנה, ולאחריה להדליק את הנרות. (שם ד-רנב)

בפרב-שבת של חנוכה היו מתפללים מנחה קדם הדלקת הנרות. (שם ד-רנב).

ביום האחרון של חנוכה הנקרא "זאת חנוכה" היו אנ"ש מתאספים יחד לאחר הדלקת נר האחרון, והיו שרים זמירות חנוכה וכן מנצחים וסחחאות של תפלת יום-כפור, לפי האמור בליק"מ (תורה ז' חלק ב') שפני הסלח נא שזוכה לפעל ביום-כפור פן זוכה לבחינת חנוכה עין שם, אולם לא האריכו בה חנוכה, וכדי שייקלו להתעורר בחצות לילה. (שם ד-רנב)

א ב ש ל חיים

- ☆ הצדיק מלמד את האדם דרכי האמונה.
☆ כל יהודי שיעשה מה שהצדיקים עשו גם הוא יהיה צדיק.
☆ צריכים להתקרב לצדיק שהוא בעל תפלה והוא איש שלום.
☆ יגיעות העקרות של הצדיק - להחזיר את נשמות ישראל בתשובה.

הלכות חנוכה

מאת הרב"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א

"ראש כולל חושן משפט בשיבת 'חוט של חסד' ומנהל רוחני של קו ההלכה"

ש"ת של חסד

בחנוכה רבים האנשים ההולכים להתארח, וחלק מחסידי ברסלב נהגו לטוס לציונה הקדוש של רבינו חנני מברסלב זיע"א, וישנן שאלות רבות מסיבב לחיוב ההדלקה היכן להדליק וכיצד וכו', נכתוב כמה הלכות בנושא זה.
א. מי שמדליקים עליו בביתו אינו צריך להדליק, ולכן אדם נשוי היוצא מביתו בחנוכה ואינו נמצא בביתו בימי החנוכה, יוצא יד"ח בהדלקת אשתו ואסור להדליק בברכה במקום שנמצא, שמכיוון שאשתו מדליקה עליו אין הוא צריך להדליק במקומו. זה נלמד מפשטות הגמ' (שבת כ"ג.) מימרא דר' זירא, ונפסק להלכה בשו"ע סי' תרע"ז (סעי' א').
ב. אם אינו יודע אם אשתו מדליקה בביתו ויש לו פתח בפני עצמו, יכול להדליק ולברך משום ספק ספיקא, שמא אין אשתו מדליקה עליו ושמא יכול לכונן ולומר שאינו רוצה לצאת יד"ח בהדלקת אשתו. (חזו"ע קנ"א.)
ג. מי שאין לו בית פטור מהדלקת נרות חנוכה ולכן אדם שהוא מחוסר בית אינו מדליק נרות חנוכה. (תוס' בסוכה מז. ד"ה הראוה) וכן נראה מהט"ז (סי' תרע"ז סק"ב).
ד. חיללים הנמצאים בבסיס ואין נרות דולקים בבסיס, יכולים להדליק נרות בברכה, ואפי' אם מדליקים עליהם בביתם יש להם מצוה להדליק נרות בברכה. ואם נמצאים בשדה, אינם מדליקים נרות חנוכה אף אם אין מי שיוציאם יד"ח, ואם אין מי שידליק עליהם בביתם יכולים להדליק בלא ברכה. חזון עובדיה (עמ' קנז).
ה. הנוסע במטוס פטור לגמרי מהדלקת נרות חנוכה, משום שבאותו

הרגע אין לו בית, וכן היושב בספינה פטור מהדלקת נרות. הגר"ב אבא שאול זצוק"ל (קובץ זכרון יהודה עמ' קח.) וראוי שידליק מנורת חשמל עם בטריות בלי ברכה. (ילקוט יוסף חנוכה)
ו. כמו כן מי שממתין בנתב"ג לטיסה שמתעכבת בהלון או בחזור, אינו מדליק נרות חנוכה, ואם ירצה ידליק בלי ברכה.
ז. אסיר בבית הסוהר שאין מדליקים עליו בביתו, נפטר בהדלקת הכלא, ואם רוצה להחמיר ידליק בלא ברכה. (הגר"ב אבא שאול זצוק"ל שם.)
ח. איש ואשתו שיוצאו מביתם בחנוכה ונשארים הילדים בבית, ההורים יוצאים יד"ח בהדלקה שמדליקים הילדים בבית ואינם צריכים להדליק במקומם. (על פי ה"ט"ז סימן תרע"ז סק"ב שכתב דכל היכא שיש בני הבית בבית איכא חיוב הדלקה בבית.)
ט. ומ"מ אף שפטורים מצד הדין, מ"מ אם נמצאים במקום של גויים ואין מי שמדליק נרות חנוכה במקום זה, מדליקים נרות בברכה, ולכן הנמצאים באומן באזור שאין יהודים כלל, אף אם מדליקים עליהם בביתם ידליק נרות בברכה, אמנם הנמצאים באזור שישנם יהודים ויש חנוכיות דולקות, לספרדים - אינם חייבים בהדלקה ויוצאים ידי חובה בהדלקה שמדליקים עליהם בביתם, אמנם בני אשכנז נוהגים להדליק בכל מקום שנמצאים.
י. בחור ישיבה, חייל, סטודנט, בנות בפנימיה וכדו'
א. בן או בת הסמוכים על שולחן אביהם נפטרים בהדלקת ההורים, ההגדרה של סמוך היא מי שעיקר ביתו הוא בית הוריו, וזה נמדד בזה שלאחר שמסתיימת תקופת הלימודים חוזר

לביטו, או כאשר אינו מרגיש טוב חלילה, חוזר לביטו, נמצא שהוא עדיין קשור בחבליים לביטו הוריו והוא מוגדר כסמוך. (הגדרה זו מופיעה גם בדברי הגר"ב"ץ וגם בדברי הגר"ע.)
ב. לכן בחורי ישיבה הלומדים בישיבה, חיילים, ובנות השוהות בפנימיה, מכיון שלא עזבו את ביתם לגמרי אלא רק הלכו ללמוד וכשמסיימים את תקופת הלימודים שבים לביטם, נפטרים בהדלקת הוריהם. כך היה מורה הגר"ע עטיה זצ"ל וכך העיד הגר"ב אבא שאול בקובץ זכרון יהודה.
ג. בחור ישיבה או חייל שהוריו גרים בחו"ל ויש שינוי בשעות, וכאשר הגיע זמן הדלקה בארץ ישראל עדיין לא הגיע הזמן בחו"ל כגון שההורים דרים בארה"ב, יכול להדליק בברכה וכן להיפך. חזון עובדיה (עמ' קנז)
ד. סטודנט או בחור ישיבה וכדו' שזוכר דירה בכוחות עצמו נחשב כבעל הבית וחייב בהדלקת נרות בברכה, ואם אביו שוכר לו דירה, נחשב כסמוך ויוצא יד"ח בהדלקת הוריו.
ה. המתארח בבית מלון
א. אורח המתארח בבית מלון אף שאינו בעל הבית צריך להשתתף עם בעה"ב בפרוטה.
ב. אם מסכם עם הנהלת בית המלון סכום כולל, אינו צריך להשתתף כלל בשום דבר, משום שבדאי מקנים לו חלק מן השמן.
ג. ולכן כאשר אדם מתארח בבית חברו וסמוך על שולחנו, מפיתו יאכל ומכוסו ישתה, אין צריך בעל הבית להקנות לו חלק בשמן ויוצא ידי חובה בהדלקתו. (חזון עובדיה (עמ' קמה) בשם תשובת גינת ורדים (קונטרס גן המלך סי' מא.)
ד. המתארח אצל חברו לכמה

שעות אינו נקרא אכסנאי ומדליק בביתו כאשר חוזר, אמנם אם ביתו נמצא בקירוב מקום צריך להשתדל וללכת לביתו בשעת ההדלקה, כדי שיקיים מצוה מן המובחר. (ט"ז סימן תרע"ז סק"ב.)
ה. המתארח בבית מלון יש בעיה קשה היכן יכול להדליק, לכן נחלק זאת לכמה דרגות:
א. הטוב ביותר שישתתף עם בעל המלון בפרוטות ויוצא יד"ח הדלקת הנרות בפתח המלון.
ב. אם אין יכול לעשות כן, אם יש מרפסת בחדרו, ידליק במרפסת.
ג. אם אין מרפסת, טוב שיעשה שליח להדליק בביתו, וידליק השליח בלא ברכה.
ד. אם אינו יכול לעשות שליח, ידליק בחדר האוכל בלא ברכה.
ו. אדם הנמצא בבית חולים אם יש מי שמדליק עליו בביתו, יוצא יד"ח בהדלקה זו, ואם אין מי שידליק עליו בביתו, ישתתף כל חברי החדר בחנוכיה אחת (ועדיף להדליק בחנוכיה עם כסיוו ביתן מוכנית, שבמקרה זה מסתבר שאין מקפידים), וידליק אחד מהם בברכה ויוציא יד"ח את כולם, ואם הנהלת בית החולים מקפידה שלא להדליק נרות כלל בחדרים, יכולים לצאת בהדלקת בית החולים, וישתתף עם בית החולים בפרוטה.

לשאלות בהלכה חיוג ל'קו ההלכה הספרדי' 3030 ניתן להאזין למאגר שיעורי מורינו הרב שלום ארוש בשלוחה 5 ואחר כך 6

בשבילו ושייתן לו כוח לעבוד ולהתקדם. לכן אתה חייב שתהיה לך בכל יום פגישה עם הבורא, כי הפגישה עם הבורא היא הדרך היחידה לשרוד, ולא רק לשרוד אלא לעבור את כל הניסיונות בשמחה ולצאת עם רווחים גדולים.

בפגישה הזאת תספר לה' כל מה שעבר עליך, על הניסיונות שבהם עמדת באמונה תגיד תודה, ועל הניסיונות שבהם לא עמדת באמונה תספר לה' ותגיד לו: 'אני יודע שלא התנהגתי על פי האמונה, אבל אני כן מאמין, ואני רוצה לעבוד ולהילחם, תן לי את הכוחות, עזור לי במלחמה, תן לי אמונה, תילחם בשבילי, תראה לי איך ללמוד אמונה מתוך כל נפילה'. והעיקר הוא שתראה לבקש מה' אמונה.

כבר כתבנו את זה, אבל צריכים לכתוב את זה שוב ושוב, כי זו המציאות שכל אחד צריך להכיר: גם אמונה מקבלים מה'. תבקע לעצמך זמן בכל יום לבקש אמונה ותספר לה' על הניסיונות הנוכחיים שעוברים עליך ותבקש מה' שייתן לך את כל הכוחות וכל מה שאתה צריך בגשמיות וברוחניות כדי לעמוד בהם.

ולסיום חייבים להזכיר: אנשים חושבים שלקבוע פגישה יומית עם בורא עולם זה דבר שבא בקלות. נכון שזה דבר קל ושווה לכל נפש, אבל כדי לעמוד בזה לאורך זמן האדם חייב להכריח את עצמו שתהיה לו פגישה יומית בכל הכוחות ובכל מחיר. אבל מה? המאמץ משתלם ולפום צערא אגרא, אתה תראה שבכל פעם שאתה מכריח את עצמך ומגיע אל הפגישה במסירות נפש – אתה זוכה למתנות גדולות.

והחיוק הגדול ביותר הוא שלא משנה מה עבר עליך ואפילו אם נפלת מהאמונה עשרות פעמים ביום – ברגע שאתה מגיע לפגישה היומית, אתה חוזר אל האמונה ומתקן הכול, ותזכה לחיים נעימים ומתוקים מלאי סיפור.

את כלום ואמרוק לכל בית ישראל.

קו האמונה
לשמוע אמונה כל יום כל היום

02-6444250

להתחזק יחד עם חרב שלום ארש שליט"א

ממכת קור, "ואולי חלילה ניתנה גופתו לחייה רעה" המשיכה לדמיון. "אל לך לפתוח פה לשטן, הבה נתפלל ונחשוב טוב, וה' הטוב יעשה עימו אן טוב". עודדה בעלה.

הפעם צווחתו של העגלון הייתה זו שהפרה את הדממה המתוחה: "הנה רואה אני כי תבילה מוטלת על השלג, יתכן וזהו בנכם". משהתקרב עוד קצת אל היעד הבחינו במחזה עוצר נשימה. בנם העולל מונח על השלג, אך משני צידיו עמדו שני זאבים מטילי אימה. משראה זאת ר' אליהו לא עמד באיפוקו וזעק: "אבוי לי, בני מחמד ליבי אשר חיקיתי לו שנים רבות ניתן מאכל לזאבים אלו". "מה לך כי תבכה?!" הרגיעו העגלון.

"וכי אינך רואה כי הזאבים כלל לא נוגעים בו לרעה, להיפך הוא הדבר, אם תתבונן היטב תבחין כי בהבל פיהם מפזרים חום מסביב לתינוק כדי שלא ימות מפני הקור". ירד העגלון מן העגלה, ומיד ברגע זה נסו שני הזאבים ונעלמו. הרים העגלון את התינוק וראה זה נס ופלא התינוק חי בריא ושלם ומזג גופו חמים ונעים. הודו בני הזוג לה' הטוב על הנס הפרטי הגדול שנעשה להם בליל חג החנוכה.

אמרה האשה לאחר שנרגעה מעט, "כי לא היו אלו זאבים, אלא מלאכים בדמות זאבים שבאו להגן על בנינו הקטן".

לאחר שהודו לבורא העולם לא נותר להם אלא לספר את הנס לרובם הנערץ. החל חוץ בדעתו ר' אליהו איך וכיצד יספר לרבי על שרשרת הניסים שהיו מנת חלקם, במה יתחיל ואיך... משכנסו בני הזוג אל הרבי, פתח לעומתם הרבי ואמר: "נו, איך היו הזאבים ששלחת, האם מילאו תפקידם נאמנה?"

"כשברכו בני הזוג על נרות החנוכה באותו לילה ובשאר לילות החנוכה והזכירו את ברכת "על הניסים", ברכו אותה בכוונה גדולה ויתירה על עוצמת הנס שנעשה גם להם לא רק "בימים ההם" אלא גם "בזמן הזה".

לעומתו כשראתה כי מתכוון הוא לנסוע אל הרבי בגפו. "וכי איך תחשבי על מסע כזה בקור ובצינה הנוראים שבחוץ עם תינוק רך וקט שאך מלאו לו שלשה חודשים?". תמה הבעל. אך האשה עמדה על דעתה בכל תוקף. "אנו נשכור עגלת צב אטומה וסגורה, נעטוף את הילד בשכבות וניסע יחדיו אל הרבי". חרצה את גורל הדברים.

ר' אליהו שלא איש מריבות היה ולא רצה לצער את אשתו. נאות לקיים את דבריה. שכר עגלת צב אטומה וכשהם מצוידים בבגדים חמים ושמיות לרב, בצידה לדרך

על-ידי חנכה ונר שבת הוי לה בנים תלמידים-חכמים. [בנים נד']

ובדמי פדיון, פנו ויצאו לדרכם אל העיר שטעפנסט...

עגלת הצב ובה בני המשפחה יצאו אל הדרך. באמצע הדרך, לאחר נסיעה ממושכת עצרו להפוגה קלה ר' אליהו, רעייתו והנוסעים. אך כיוון שהיו מצוידים בשמיות ולחפש אחר לבנו בתוך ערימת השמיות ולחפש אחר דברי המאכל. לשם כך הוצרכה האשה לצאת למס' רגעים מהעגלה שכשהתינוק העטוף בידה. לאחר הפסקה קצרה המשיכו בני הזוג בנסיעה. צליל ערב נטו ושללם חטפו הנוסעים תנומה קלה, וכיפתם התעוררה האשה בבעתה: "אבדוק את התינוק" הרהרה לעצמה, "הן זה זמן רב שלא נשמעו יבבותיו, ומה בדבר האוכל שצריך לאכול?!" תוך כדי מחשבות מיששה בין ערימת השמיות לחפש אחר העולל. פתחה שמיה ועוד אחת, חיפשה בתחתית העגלה ובסביבתה ולפתע פרצה מגרונה זעקת אימים נוראה שהפרה את הדממה: "הילד איננו! הילד איננו!"

כמתוך חלום בלהות התעורר ר' אליהו והחל מסייע לאשתו בחיפוש אחר התינוק, משלא מצאוהו פנו בזעקה קורעת לב אל העגלון שיחזרו לאחוריו לחפש את העולל אולי יש תקווה, אולי הוא נשאר חי. העגלון אף הוא השתתף בצערם של בני הזוג, אך זמן למחשבות ודאגות יתר לא היה. כל רגע היה כריטי הסב העגלון חזרה אל הדרך בה הגיעו עד כה ובני הזוג תרו בעיניהם זה מימין וזו משמאל אולי יראו איזו 'חבילה' מונחת על השלג. "אולי מת חלילה

עשיר גדול ובעל נכסים רבים היה ר' אליהו, ובכל עסקיו ראה ברכה והצלחה. אך דבר אחד ויחיד העיב על עושרו ואושרו. ובכן, לר' אליהו ורעייתו לא היו ילדים. כבר שנים רבות שהם מצפים וממתנים לישועת ה', אך ככל הנראה עדן הזמן לא הגיע.

עברו שנים, ובימים אלו החל מתפרסם שמעו של הצדיק רבי מנחם נחום משטעפנסט, אביו של ר' אברהם מתתיהו משטעפנסט. ניגשו בני הזוג אל הרבי ובקשו את ברכתו, אך הוא ענה לעומתם בשפה רפה כלאחר יד: "ה' יעזור לכם" סתם ולא פרש. ר' אליהו ואשתו קפצו על מילותיו של הרבי כעל קרש הצלה וציפו לראות בהתגשמותה. אך לצערם הרב חלפה שנה תמימה והישועה טרם באה. עתה, הבינו בני הזוג כי ברכתו הצנועה של הרבי לא היה בה כדי להבטיחם בישועה.

משראו כך, גמרו אומר לנסוע שוב אל הרבי ולבקש ברכתו והבטחתו של הרבי. אך גם הפעם כשתקד קבלו את ברכת: "ה' יעזור! בלבד. "גם השנה מן הסתם שאין אנו ראוים לישועה". נענה ר' אליהו לאשתו משחזר לביתו. "הן ברכתו של הרבי לא השתנתה כלל משל השנה שעברה".

במלאת שנה נוספת, לא התייאשו בני הזוג ונסעו שוב אל מעונו של הרבי לבקש ברכה. משכנסו ר' אליהו אל חדרו של הרבי הושיט לו פתקה שהייתה רווית דמעות ודם ולצידה הוסיף מעטפה ובה דמי פדיון בסך עתק. "סעו לביתכם לשלוש" פנה אליהם הרבי ועיניו אורו. "דעו שגזירה נגזרה עליכם שלא תזכו לפרי בטן, אך בכך התשובה תפילה וצדקה זכיתם לעשות, הצלחתם לבטל את רוע הגזירה".

בלב שש ושמן חזרו בני הזוג אל ביתם, ובחסדי ה' לפקודת השנה זכו לחבוק בן זכר. לשמחתם של בני הזוג לא הייתה גבול הם הודו היללו ושבחו לבורא העולם על כל הטוב שגמלם, ועל הנס העצום שחולל להם.

חג החנוכה פרש את כנפיו על העולם בכלל ועל רומניה בפרט. ועימו הגיע השלג והכפור שנוהג לכסות מידי שנה את רומניה וסביבותיה. כמו צובע הוא בלבן את האווירה ומשאיר מקום לאור החנוכה. אך מי כר' אליהו ימנע לנסוע אל הרבי לכבוד חג החנוכה. זו גם תהיה הזדמנות להודות לרבי. "ומה בדבר הכרת הטוב לרבי" שאלה הרעייה תוך כדי שאר ר' אליהו את מטלטליו והתכונן לנסיעה. "ודאי, תן זהו הדבר הראשון שברצוני לעשות". ענה ר' אליהו. "אך אין די בכך, עלינו לנסוע עם התינוק אל הרבי כדי שיאציל עליו מברכתו. וזו תהיה גם הכרת הטוב". נענתה רעייתו

מתחתנת?
בס"ד בר"ה

כאלות
סורית התארגנות ביום החופה

מגיע היום הגדול!
מחפשת מקום להתארגן ברגע ביום שכולו שלך? בואי להנות עם המלווה שלך בסוויטה מפוארת במקום פסטורלי צנוע ושקט כראש"צ. אצלנו תמצאי את השקט, והנוחות ביום משלם שכולי: לינה, ארוחת בוקר והתארגנות עם המעצבת שלך עד היציאה לאולם.

מיועד לציבור הדתי-חרדי
בתהלה חרדית

052-3627526

חינוך באהבה

כמה פעמים התנהגות

מסוימת אצל הילד שלנו, הפריעה לנו? כמה פעמים הילד התעלם מבקשתנו, התחצץ, התמרד, דיבר בבוטות ובעזות, בקיצור "שם עלינו פס".

ואנחנו, מה עשינו? נפגענו, נעלבנו, אכלנו את הלב, התלוננו בפני הבן זוג, התווכחנו עם הילד, צעקנו, איימנו, ואפילו לפעמים היכינו...

אבל בואו נודה-זה לא עזר. הרגשנו מושפלים ופגועים, וכי זוהי התודה שלה ציינו? זה ה"כיבוד הורים" שמגיע לנו?

נחשוב לרגע, האם נגזר עלינו להמשיך לחיות במצב "חינוכי" מוזר שכזה- בכמין מטוטלת מוזרה שמורכבת משני צדדים:

מצד אחד- שכנוע אין סופי של הילד להתנהג יפה ולהבטיח לו כל הזמן פרסים.

ומצד שני- לאיים עליו כדי שיזוז קצת בבית או כדי שיקשיב בקולנו.

האם תמיד נצטרך לפתור את הבעיות עם הבטחות ופרסים או עם ויכוחים ומריבות? האמת היא שלא!

בגלל שתי סיבות

תגידו לי הורים יקרים, מה יותר נעים: להתווכח ולריב כל היום או לחיות בבית שקט ורגוע?

בואו נעים יותר לגור בבית רגוע ובחלט לא נעים לא

אמרת תודה ונשעתי סיפורי שעות ונפלאות מאמירת התודה

המים. ברגע הראשון הוא נלחץ מאוד, כי שן קזו עולה הרבה כסף. אלו לפחות היתה לו השן ביד, הוא היה יכול ללכת לרופא שניים ולהדביק אותה בחזרה, והיה יכול לחסך את ההוצאה הגדולה ואת הסרחה של הכנת שן חדשה, אבל עקשו היא נפלה לים, ואפילו אם הם לא היה סוחר, לא היה סכוי למצוא שן קטנטנה בקרקעית חול הים, כל שכן עם כל הסערה והגלים שכבר לא היה לו שום סכוי.

אותו תלמיד התיאש והצטער מאוד, אבל מיד לאחר מכן נזכר בשעורים על התודה, ואמר לעצמו: "קדם כל אגיד תודה. אני לא מבין כלום. הכל לטובה. אני צריך להתבטל לרצון ה' ולקבל באהבה ובהכנעה את מה שנגזר עלי כי בודאי זה לטובתי. אני אגיד תודה". אמר ונעשה, והתחיל לומר תודה רבה לה' על זה שנפלה לו השן. אמר תודה עשרים דקות, ופתאום הים נרגע, והוא מסתכל בקרקעית הים ורואה את השן שלו נחה על הקרקעית. הוא היה המום מהכח של התודה. הוא לא הבין איך זה יכול להיות, הרי עבר הרבה זמן, הוא כבר שנה את

הרב שלום ארוש: ראיתי במו עיני הרבה נסים גדולים ברפואה ובשאר עניינים, שהתהפכו לטובה ברגע שהאנשים הלכו עם תודה והודאה לה' יתברך: עקרונות נפקדו; בעלי חוב יצאו מהחובות שלהם; רוקים ורוקות מצאו את זיווגם; אנשים שסבלו מערות שונות נושעו; אנשים שהיו רחוקים מה' התקרבו אליו באמצעות עבודת התודה וההודאה וראו התקדמות בכל תחומי חייהם; ועוד ועוד בלי סוף - אמרתי תודה ונהייתי בריא, נתרפאתי; אמרתי תודה והתעשרתי; אמרתי תודה והתחננתי; אמרתי תודה ונפקדתי. בקצור: "אמרתי תודה ונשעתי!"

וממצולות ים תוציאני

אחד התלמידים ספר לי, שיום אחד בתקופה האחרונה הוא היה בים יחד עם חבריו, ובאותו יום הים היה די סוער. הם שחו קרוב לחוף באזור שבו המים רדודים, אבל בגלל שהים היה סוער, הגיעו גלים גדולים וקטפנו אותם, ולקפתו אותו תלמיד הרגיש שנפלה לו שן לתוך

השיחה כפתרון בעיות פרק א' מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

בדיחות הדעת

בחלום של יוסף

הצדיק, רואה הוא את השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לו, ויש לשאול והרי גם היה לו את אחותו דינה והיא היכן הייתה? בפרשת מקץ מסופר שיוסף נושא לאישה את בתו של דינה לאישה שהיא הייתה אסנת (ע"פ פרקי דרבי אליעזר פל"ה) כך שלמעשה דינה הייתה השוועגער של יוסף, ומעולם לא מצאנו חמה שתתחווה לחתנה.

כיצד לדעתכם תתנהל השיחה במצב הזה??? ברור...

לסיכום:

כדי שתהיה תועלת מהשיחה, עלינו להביא את הילד למצב של נינוחות ורגוע ורק אז נוכל לדבר איתו על הבעיה העומדת על הפרק ולכן זמן שהוא לחוץ או כעוס - לעולם אינו הזמן המתאים. הזמן הכי מתאים, הוא דווקא מתי שהבעיה לא על הפרק, מתי שהילד אינו לחוץ והוא לא צריך לחשוב איך לענות לנו, איך להצדיק את התנהגותו ולתרוץ את עצמו. בזמן נינוח, החושים שלו לא עסוקים ב"להגן" על עצמו ולכן זמן שבו הבעיה אינה על הפרק, הוא הטוב ביותר לשיחה על הבעיה.

המשך בע"ה בשבוע הבא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משה' 8-10 בערב
נייד: 0548-434-435
מייל: a0548434435@gmail.com

בחג הניסים והנפלאות

מדין נפש ע"י הרב שלום ארוש בחנוכה
אצל ר' נחמן באומן | 02-5308000
והישועה שלך כבר בדרך!

בס"ד ב"ה

בברכתו של הרב שלום ארוש שליט"א

תזמיני את הניסים אלייך

צמיד המזלות מכסף עם מפתח "הא" לפתיחת המזל
עד גמר המלאי, מהרי להזמין: 02-5308000